

Christi Himmelfahrt / Համբարձում Բրիստոսի

Christi Himmelfahrt

Տօն Համբարձման Յիսուս Բրիստոսի

Am 40. Tag nach dem Auferstehungsfest des Herrn (Osterfest) feiert die christliche Kirche das Fest der Himmelfahrt unseres Herrn Jesus Christus. Dieses Fest ist eines der ältesten Feste der christlichen Kirche. Es ist ein bewegliches Fest und wird abhängig vom Osterdatum in der Zeit vom 30. April bis 3. Juni an einem Donnerstag gefeiert. (*Dieses Jahr am 1. Mai*)

Gemäß dem Zeugnis des Neuen Testaments setzt Jesus Christus nach seiner glorreichen Auferstehung sein Wirken auf dieser Welt noch 40 Tage fort, erscheint er seinen Jüngern und vielen anderen Anhängern. Am 40. Tag nach der Auferstehung erscheint Jesus ein letztes Mal seinen Jüngern, segnet und ermutigt sie und nimmt Abschied von ihnen:

„Aber ihr werdet die Kraft des Heiligen Geistes empfangen, der auf euch herabkommen wird; und ihr werdet meine Zeugen sein in Jerusalem und in ganz Judäa und Samarien und bis an die Grenzen der Erde. Als er das gesagt hatte, wurde er vor ihren Augen emporgehoben, und eine Wolke nahm ihn auf und entzog ihn ihren Blicken.“ (Apostelgeschichte 1, 8-9)

Über dieses wunderbare Ereignis der Himmelfahrt berichten auch die Evangelisten Markus und Lukas. Markus schreibt: *„Nachdem Jesus, der Herr, dies zu ihnen gesagt hatte, wurde er in den Himmel aufgenommen und setzte sich zur Rechten Gottes.“* (Markus 16,19) Und Lukas berichtet: *„Er (Jesus) führte sie (die Jünger) hinaus in die Nähe von Betanien. Dort erhob er seine Hände und segnete sie. Und während er sie segnete, verließ er sie und wurde zum Himmel emporgehoben.“* (Lukas 24, 50-51)

Das fest der Himmelfahrt ist eines der beliebtesten Feste der Armenischen Kirche und des Volkes. Mit diesem Tag sind auch einige schöne Bräuche und Volkstraditionen verbunden, die mit unterschiedlichen Festlichkeiten vervollständigt werden.

Am Tag der Himmelfahrt wird in der Armenischen Kirche auch an ein anderes wichtiges Ereignis aus der armenischen Geschichte erinnert – an die Rückkehr des Sitzes des Katholikats Aller Armenier aus Sis zurück nach St. Etschmiadzin. Sicherlich wissen viele, dass das Zentrum der Armenischen Kirche und der Muttersitz des Katholikats Aller Armenier St. Etschmiadzin ist, die im Jahre 301 gemäß dem Willen des Einziggeborenen Sohnes Gottes vom Hl. Gregor dem Erleuchter in der damaligen Hauptstadt Armeniens, Wagharsapat, errichtet worden ist. Das zusammengesetzte armenische Wort „*Etsch Miadzin*“ bedeutet: *„Der Einziggeborene ist herabgestiegen“*.

Der Sohn Gottes wählte St. Etschmiadzin als Zentrum und Muttersitz der Armenischen Kirche.

Aber auf Grund der tragischen und unbeständigen Geschichte unseres Volkes musste der Sitz des Katholikats seit 484 immer wieder sein Ort wechseln. Und so etwa 1000 Jahre. Als in Kilikien 1080 das kilikisch-armenische Fürstentum und etwa 100 Jahre danach Königtum entstand, ging auch der Katholikos nach Kilikien und blieb bis 1441 dort.

1441 ist der Sitz des Katholikats Aller Armenier nach St. Etschmiadzin zurückgekehrt. Die Entscheidung über die Rückkehr des Sitzes nach St. Etschmiadzin fiel an der kirchlichen Versammlung, die am Tag der Himmelfahrt, 25. Mai 1441 einberufen war. Aus diesem Grund wird an dieses Ereignis immer am Himmelfahrtstag gedacht.

„Herr, bewahre immer unerschütterlich den von Dir errichteten Muttersitz“

* * *

Համբարձման տօնը, որը քրիստոնէական եկեղեցին տօնախմբում է Տիրոջ Յարութեան Սուրբ Չատկի տօնից 40-օր յետոյ, Յիսուս Քրիստոսի երկինք համբարձման յիշատակութեան օրն է: Այս տօնը քրիստոնէական եկեղեցու ամենաին տօներից մէկն է: Տօնը շարժական է եւ կապուած Չատկական թուականի հետ կարող է հանդիպել ապրիլի 30-ից յունիսի 3 ընկած ժամանակահատուածի մէջ, հինգշաբթի մի օր (այս տարի 1 մայիսին):

Նոր Կտակարանի վկայութեան համաձայն Յիսուս Քրիստոս իր հրաշափառ յարութիւնից յետոյ 40 օր շարունակում է իր առաքելութիւնը երկրի վրայ, երեւում է իր աշակերտներին եւ բազում այլ հետետորդների: Յարութեան քառասուներորդ օրը Յիսուս մի վերջին անգամ եւս երեւում է իր առաքելներին, օրհնում է նրանց, իր վերջին պատգամներն է փոխանցում եւ հրաժեշտ տալիս նրանց եւ մինչ առաքելները զարմացած երկինք էին նայում, Յիսուս համաբարձում է դէպի երկինք: Համբարձման հրաշալի այս դէպքի մասին վկայում են Մարկոս եւ Ղուկաս աւետարանիչները, ինչպէս նաեւ Գործք Առաքելոց գիրքը:

Ահաւասիկ Մարկոս աւետարանչի վկայութիւնը. *„Եւ ինքը Տէր Յիսուս, նրանց հետ խոսելուց յետոյ, դէպի երկինք վերացաւ և նստեց Հօր աջ կողմը“* (Մարկ. 16: 19):

Քրիստոսի համբարձման տօնը հայ ժողովրդի ամենասիրած տօներից մէկն է: Այդ օրուայ հետ են կապուած նաեւ մի շարք գեղեցիկ սովորութիւններ ու աւանդութիւններ, որոնք ուղեկցում են ժողովրդական հանդիսութիւններով:

Համբարձման տօնի օրը Հայ Եկեղեցում յիշատակում է նաեւ մի այլ պատմական կարեւոր իրադարձութիւն եւս, որ է՝ Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսութեան Աթոռը Միս քաղաքից Մայր Աթոռ Սբ. Էջմիածին փոխադրելը: Հաւանաբար քաջատեղեակ ենք բոլորս, որ Հայ Եկեղեցու կենտրոնը Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածինն է, որը հիմնուել է 301 թուականին

Սուրբ Գրիգոր Լուսավորչի կողմից համաձայն մեր Տիրոջ՝ Յիսուս Քրիստոսի պատուիրանի: Աստուծոյ Միածին Որդիին ընտրութեամբ „Սուրբ Էջմիածինը“ դարձաւ Հայ Եկեղեցոյ կենտրոնը եւ նստավայրը Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսի: Սակայն հայ ժողովրդի դառն պատմութեան թելադրանքով 484 թուականից սկսած Հայոց Կաթողիկոսութեան նստավայրը տեղափոխուեց պատմական Հայաստանի այլազան վայրեր, նաեւ Կիլիկիա: 1441 թուականին Կիլիկիոյ Միս մայրաքաղաքից Կաթողիկոսական Աթոռը վերադարձաւ իր տունն ու բնօրրանը՝ Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածին:

Կաթողիկոսական Աթոռը Սուրբ Էջմիածին վերադարձնելու որոշումը տրուել է 1441 թուականի մայիսի 25-ին Համբարձման օրը տեղի ունեցած ժողովի ընթացքում, որն էլ առիթ է դարձել, որպէսզի Համբարձման տօնակատարութեան հետ միասին նշուի նաեւ Հայրապետական Աթոռի տեղափոխութեան յիշատակը:

„Տէր անասան պահիր դու միշտ, քո իսկ հիմնած Մայր Աթոռ“